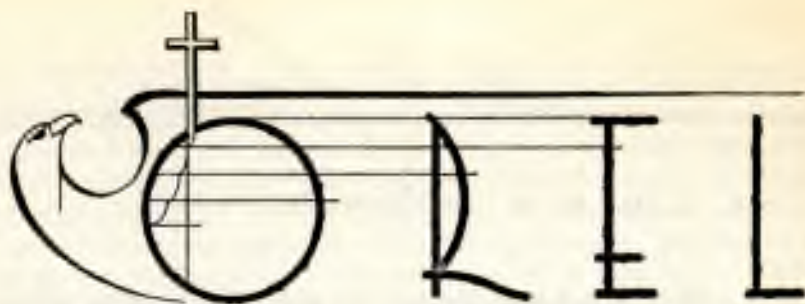

MONTHLY REVIEW OF THE ORL IN EXILE.
ÚSTŘEDNÍ VESTNÍK ČSL. ORLA V EXILU

ROČNÍK 33 - VI. v exilu.
DUBEN-KVĚTEN-ČERVEN 1955 .

Slovanským Orlům

Ve výhni odboje rostla tvá síla
bratrskou krví se napojila
v blescích svůj ohnivý přijala křest,
zapěla píseň své hrdinské doby,
posela vítěznou cestu svou hroby,
orlů svou perutí dotkla se hvězd !

Epopej slávy tvé, epopej hněvu
znít bude na věky v bardovu zpěvu,
mrtev je odboj i bratrský svár...
Orlova podčata, krvavá křídla
čerpají v letu svém z božského zřídla
slunečních paprsku plamenný dar.

Zakleté kraje, jež v porobě snily,
Orlům úm letem se probudily,
ve trylek naděje přelil se sten,
ohlasem bolesti zpívají věky,
chvějí se hroby, jež pohřbily reky,
veliký nastává Slovanstvu den !

Po bouřích zlatý věk úrody, míru,
posvěť odvahu bohatýru,
v prachu jsou okovy, násilí.....
Orlové, kteří se po krutém boji
v azuru sletěli v jediném roji,
v jednom těž hnízdě se zrodili !

Slovanští Orlové pyšní a smělí,
kéž vás nic v pouti již nerozdělí !
Se silou lví spojte hrdinský let !
Vrcholku slávy jste doletěli,
slovanští Orlové pyšní a smělí,
vítěznou perutí objali svět !

M. B. ŠÁRECKÁ .
(Vánoáno "Kyjevským a Bayonským "
ze čtrnáctého roku .)

Krásná tato báseň otištěna jest v Uměleckém almanachu legionářském, který vydal v Praze kruh starodružiníků, t. j. těch prvních legionářů, kteří již v roce 1914 utvořili v Rusku a ve Francii dobrovolnické čety v armádě ruské a francouzské (Kijev a Bayone), čety to lidí neobyčejně statečných a odvážných. Báseň opěvuje první české zahraniční bojovníky za svobodu národa a Slovanstva, kteří jsou připraveni ke slovanskému symbolu síly a ušlechtilosti - k Orlu. Uvádíme báseň k výročí bitvy u Zorova, vybojované 2. července 1917.

S L O V O DUCHOVNÍHO RÁDCE.

Bratři a sestry ! Máme dosti důvodů, abychom se v exilu hlásili ke svému orelskému programu. Exil znamená rozptýlení našich sil a našich životních možností. Neznačená však rozptýlení našeho programu. Orel má svůj program od počátku svého vzniku a dnes v exilu si uvědomil, že není třeba, aby na něm co měnil. Jestliže jej v některých bodech přizpůsobil novým poměrům, dokazuje tím jen jeho souvislost s minulostí a jeho životnost. Jedno si snad uvědomujeme všichni : potřebujeme více jednoty, více spojení. Jsme spojeni v jedné myšlence k práci, jež nás čeká, je však třeba užšího spojení. Není-li možné spojení fyzické pro vzdálenost prostoru, je tím více třeba spojení v písemném styku a výměně názoru. Tato možnost je nám dána tiskem, našim časopisem "Orel." Jinými slovy: - jste ochotni k práci, čekáte na rady a pokyny. Někteří namítají, že program Orla v exilu je ještě nevyjasněný, že by se časopis Orel měl vykázat pevnějším programem a větší jasností. Není tomu tak. Jsou-li zde počáteční počáte, uvědomme si, co bylo našim programem doma a co je našim programem dnes, a poznáme, že náš program je zcela jasný a že naši práci čekají velké úkoly s nadějí na lepší budoucnost.

Časopis "Orel" bude nyní asi pravidelně uveřejňovat toto "Slovo duchovního rádce". Bez něho by chybělo téměř něco podstatného v našem programu. Slovo duchovního rádce při schůzkách a cvičeních, bývalo krátkým a nutným pokynem. V exilu si více než dříve uvědomujeme potřebu intenzivnější práce duchovní. Myslím, že by i má povinnost jako duchovního rádce nebyla splněna, kdybych se neujal slova k rozptýleným řadám orelským. Nebude to nic, než připomínání orelského programu a zaměření k současným poměrům v exilu i doma ve vlasti, pokud nám je možno. Dnes tedy, s pomocí Boží, dva pokyny.

1. Náš orelský program.

Rád bych především zduraznil jeden předpoklad naší práce. Vracejme se vždy k našemu vlastnímu orelskému programu ! Nejsou to lidé, co hýbou světem, nýbrž myšlenky. Nedokážeme mnoho, jestliže si nebudeme plně vědomi svého vlastního programu. Je shrnut ve třech slovech : poslání náboženské, poslání národní, a poslání tělovýchovné.

V tělovýchovném a národním poslání se kryjeme s jinými tělovýchovnými organizacemi. Tyto organizace zásadně pominuly program náboženský, protože pokládají náboženství za věc soukromou. Není třeba, abychom vyvraceli tento závažný omyl. Snad dojde jednou i u jiných českých tělovýchovných spolků k potřebné nápravě, jež by byla k prospěchu národa. Naši zásadou jest, že Orel musí přijmout i poslání duchovní, protože celá naše národní tradice je tradicí křesťanskou. Po tisíc let jsme cyrilometodějským a svatováclavským národem a tudíž katolickým. K tomuto programu se chceme vracet jako ke svému prvnímu úkolu.

Je třeba vyměřit náš poměr ke Katolické akci. Jsou dva názory. Jeden tvrdí, že Orel je totožný s Katolickou akcí. Druhý to popírá s poukazem na jeho zvláštní poslání. Orel není vlastní Katolickou akcí. Znamená-li Katolická akce pouhou náboženskou činnost laiku, nemůže být Orel sám, jako tělovýchovná organizace, s ní ztotožněn. Je však neoprávněný též názor opačný. Žádná katolická organizace dnes nemůže stát stranou apoštolátu laiku jak existuje v Katolické akci. Má-li nějaká katolická organizace své zvláštní poslání, nemůže být

ztotožněna s Katolickou akcí, ale přistupuje k ní jako sdužení pomocné. Orel je takovým pomocným sdružením. Muže být na to hrdý, že je do jisté míry součástí jednoho z nejpotřebnějších sdružení v Církvi - Katolické akce. Znamená to ovšem též závazek, že zintenzivní svou činnost duchovní a zvláště, že i ve své práci zustane v otázkách náboženských podřízen vedení hierarchie církevní a svých kněží v exilu. Podotkneme ještě, že z toho důvodu Orel bude trvat na svém nepolitickém stanovisku. Zdrazníli jsme to v programovém prohlášení a snad se k tomu ještě vrátíme v jiné úvaze.

2. Naše konkrétní práce v exilu.

Ze zpráv Jednot víme, že Orel nezahálí a že svou práci přizpůsobuje možnostem svého okolí. Sejde-li se někde skupina 3-5 bratří, jen aby udržela svou orelskou myšlenku, je to za daných poměrů vlastní práce orelská. Víme, že v exilu nejmeně snadná je orelská činnost tělovýchovná, ač ani ta nezahálí a někteří amatéři nebo profesionálové hájí dobře naše jméno v cizině. Máme větší možnost věnovat pozornost naší činnosti kulturní. Nezapomínejme na náš folklór, na naše písně a zvyky v cizině. Orel si zasloužil přední místo ve vlasti v otázce folklóru a lidové kultury. Osvětová rada bude i zde nápomocna, aby se tato činnost plně rozvinula v exilu. Naší hlavní činností v exilu však zůstane práce duchovní. Víme, že tato činnost je dle křesťanského pojetí "jedině potřebné", protože jediné hlubší náboženský život může být základem vši ostatní práce ať tělovýchovné či národní nebo kulturní. Zde jen několik pokynů, jakým směrem by se tato práce měla brát.

Kde je dána možnost mít vlastního duchovního rádce při schůzích nebo poradách, je tím samým již dána odpověď. Slovo kněze zustane vždy nejlepším vodítkem pro duchovní život bratří a sester a pro práci jednot nebo hlídek. Tato možnost však není dána všem. Po vzoru Katolické akce doporučuje se činnost v kroužcích. Je zde dána možnost soustavného duchovního vzdělání a zároveň přípravy na práci pro druhé, v duchu Katolické akce a v duchu orelském. Nechceme se zatím zabývat podrobnostmi této práce v kroužcích. Měla by však mít dvojí ráz. Je zde jakási dvojí činnost. Mohli bychom ji nazvat "setbou" a "přípravou na žně". V duchovním životě se obojí činnost prolíná. Po modlitbě začneme tedy duchovní čtením. K pochopení statí z Písma sv. je třeba přípravy a výkladu. Doufáme, že brzy vám budeme moci v každém čísle naznačit nějakou duchovní stať s výkladem. Druhý bod má na zřeteli apoštolskou práci pro druhé. Znamená tedy studium některého bodu naší věrouky nebo mravouky se zřetelem na svět kolem nás. Několik otázek na konci tematu dá všem možnost o věci rozvinout debatu. I tento bod s pomocí Boží bude brzy připraven v našich měsíčních programech. Oba body se mohou jistě prolínat, neb vycházejí z téhož tematu. V první části však spíše přijímáme slovo Boží s výkladem Církve, t. j. zúrodňuje své duše, v druhé části rozvíjíme svou vlastní činnost z myšlenek, jež nám byly předloženy a jež aplikujeme na své okolí. Určíme si pak jistou práci na týden a též zvláštní úmysl, na nějž chceme zvláště pamaťovat v modlitbách.

Doufáme, že budeme brzy moci vše naznačit v hotovém programu. Tím se nedotýkáme jiné orelské povinnosti, t. j. vlastního duchovního života všech členů, kteří chtějí být především pravými křesťany. Myšlenka, vyslovená jedním z bratří zaslouží pozornosti a pochopení se stran všech bratří. Jako "Rytíři Přesvaté Paní" měli bychom se všichni zavázat k důslednému plnění všech křesťanských povinností, k denní modlitbě ružence a k pravidlnému přijímání svátostí. Přeji všem jednotám a členům ochranu Matky Boží, našich svatých ochránců českým a - Zdař Buh ! v jejich práci duchovní.

M A R I A , V Y S L Y Š N A Š E P R Á N Í .

(Bolest čs. katol. studentstva nad povalením sochy P. Marie 3. XI. 1918.)

Věkem už trochu ohnutý, avšak ještě stále hbitý 70ti letý venkovan z kraje "Záhoří" (prostor, rozpínající se ve východní části moravské Hané mezi Bystřicí pod Hostýnem, městem Hranicemi, Lipníkem nad Bečvou a Přerovem. Kraj známý v moravské vlastivědě svými svéráznými kroji, písněmi, zbožností a nekompromisností lidu) - vede před Váhocemi 1918 své vnuka, mladého studentka, po pražských ulicích na Staroměstské náměstí.

Stařeček zastaví chuzi před Týnským chrámem na Staroměstském náměstí, smekne s hlavy beranici, pokleká na dlažbu náměstí, pokorně se křížuje a modlí se "Zdravas Maria" s dodatkem zvolání: "Svatá Panno Maria, odpusť našemu národu viny a vyslyš naše prosby, abychom to Tvé zneuctění napravili návratem našeho lidu k Bohu."

Mladý student je překvapen. Vidí, jak zarosily se oči jeho stařečka slzami. Je mu to divné, vždyť jeho děda přece v životě nikdy neplakal. Zvědavě naslouchá poučení svého stařečka o tom, co se sběhlo na tomto místě 3. listopadu 1918.

Stařeček krátce mu vysvětlil. 3. listopadu pražský lid zneuctil naši nebeskou vítěznou "Ochránkyni Moravy", když strhl její takřka 300 let starý pomník. "Vštip si, chlapče, do paměti tuto hanbu národa. Už jako student zvroucni své modlitby a úsilí s jinými studenty, aby národ aspoň v srdci nezbořil svou cyrilometodějskou víru. To bude nejvhodnějším pokáním našeho lidu!"

Zamkle oba moravští návštěvníci Prahy odešli. Studentka stařečkovi nic výslovně neslabil, ale stařec věděl, že dobře poučil svého vnuka.

O velikonočních studentských prázdninách, záhořský stařeček četl olomoucké noviny "Našinec". Upoutalo jej uveřejněné vyzvání tisku k čs. katol. studentstvu na Zemskou konferenci do Olomouce na velikonoční svátky 1919. Stařeček dočetl tištěnou výzvu z novin, sáhli do kapsy a dali svému, ve "věměnku" přítomnému vnuku desítku s rozkazem: "Vem ty peníze a jed' s lipnskými studenty a našim Poldíkem na tu schuzi."

Moravský student jel a nelitoval. Ve dvoraně arcibiskupského semináře v Olomouci je shromážděno přes 300 katolických studentů z Moravy. Jsou tu zástupci "Ústředí" z Prahy, studentské delegáty ze Slovenska, dva studenti z ruské emigrace, kapitulní děkan Dr. Stojan, ministr Dr. Dolanský, senátor Dr. Mořic Hruban, zástupci Čs. Orla, strany lidové; z tisku P. Světlík, Dr. Doležal a Král z Prahy, tajemník ústředí Jano Sracek, předseda ústředí Dr. Valenta, slovenský poslanec Juriga a mnoho jiných. Konferenci předsedá tehdejší vudce katol. studentstva na Moravě, vysokoškolská Rostislav Sochorec. Ke slovu se hlásí "zajímavě" mladý záhořský student. Žádá, "abe studenti postavili stržený sloup Panny Marie v Praze." Nějak tu svou prosbu přednáší s pláčem. Ale pomohl mu předsedající Roša a hlavně poslanec Dr. Stojan. Ten dobrácky říká; "Enem se neboj, záhořské chlapče, vím, že to máš z návodu svého stařečka." A Dr. Stojan apeluje na katolické studentstvo, aby návrh na obnovení mariánského sloupu byl přijat. Výslovně nabádá k modlitbám, k úsilí katol. studentstva k uskutečnění této myšlenky, která smyje skvrny národa na áctě čs. lidu k Matce Boží. Ke slovu se hlásí energicky zástupce Ústředí Čsl. Orla z Brna, JUC Tomášek. Nějak jej však předběhl Dr. Řehulka se svou hanačtinou: "A to be belo, aby také Orel nešel společně s katol. studentstvem.!"

A tak už v prvním roce ČSR od roku 1919 čs. katol. studenti s tělovýchovnou organizací Čsl. Orla, katolickou Omladinou, se zapřahují do ideové práce k obnově Mariánského sloupu.

V roce 1927 tehdejší tajemník Ústředí čs. katol. studentstva Alois Rpehnal sděluje, že kroužek katolických vysokoškoláků v čele s nadějným architektem Cuhrou, pracuje na technickém plánu, jak postavit sloup.

O SVATOVÁCLAVSKÝCH DNECH ČS. ORELSTVA V PRAZE 1929 přítomný pražský arcibiskup Dr. Kordač, vyslovuje na celostátním sjezdu Katol. studentstva vděčnost katolickému studentstvu i přítomnému tajemníku Čsl. Orla P. Františku Pospíchalovi, že obě tyto významné katolické organizace tak velkodušně připravují znovuzřízení mariánského sloupu.

Když v roce 1930 prezident Masaryk pozval zástupce Čs. studentstva k sobě na hrad, tož této návštěvy se též zúčastňují tehdejší zástupci Ústředí Čs. katol. studentstva Fiala, Královec a pisatel této vzpomínky. V debatě s prezidentem pisatel rozvádí Masarykovi důvody, jak ne a spravedlivě se jedná s čs. katol. lidem. Prezident na to: "Je to vývoj a záleží na tom, zda čs. katolíci budou mít v republice tolik práv, kolik si jich vydobudou." Pisatel: "Pane presidente, my věrní demokracii naší republiky, těch práv si vydobudeme. Národ musí odčinit křivdu, které se dopustil na naší náboženské, státní a národní tradici cyrilometodějské, když 3. listopadu 1918 strhl Mariánský sloup v Praze." - "Já tehdy doma ještě nebyl," - dodává prezident Masaryk. "Děkuji vám, vy katolíci nadšenci za zprávu o vašich plánech. Jen se bojím, aby národ zase nebyl rozdělen."

Čs. katolíci studenti nesmlouvavě, jak to také dělal Čsl. Orel, chystali se postavit Mariánský sloup. Dodržovali připomínku Masaryka, aby znovuvybudování mariánské sochy se stalo projevem národní a náboženské snášenlivosti.

V roce 1935 o celostátním sjezdu katolíků v Československu, Ing. architekt Cuhra vystavuje své plány. Nikdy nezapomenu rozmluvy za mé návštěvy v jeho uměleckém atelieru ve dnech zmíněného Sjezdu. Připomněl mi, jak jej v roce 1919 nadchnul návrh mpravského studenta na zemské konferenci katol. studentstva v Olomouci. Zmínil se také o jednání s prezidentem Masarykem o místě sochy.

O znovuvybudování mariánského pomníku v Praze mluvil se mnou za druhé světové války v listopadu 1940 ve vazbě nacistického soudu v Heutzen v Německu (srbsko-české město Budišín) spoluvězněný někdejší primátor Dr. Klapka. Bylo to v neděli kolem 10. listopadu 1940 v Budišíně, kdy nám německý vězeňský dozorce dovolil sejít se v jeho cele. Hovořili jsme o osudu našeho národa a došlo též na stržený mariánský sloup. Dr. Klapka mne zpravil o tom, že s architektem Cuhrou, světitel biskupem Pádlahou a opatem Zavoralem, připravili shodný plán na projednání záležitosti v pražském magistrátu. Sloup měl být znovu vztýčen v Praze nejpozději do roku 1948 jako doklad, že národ se zase vrátil k víře svých otců.

Naděná myšlenka doma se neuskutečnila. Ale uzrála na svobodné půdě Spojených Států Severoamerických.

František HRADIL.

• • • • •

ORELSKÁ HESLA

Napřed Buh, potom duch - a pak práce, zábav ruch

Kde není kázně, kde není bázně, všichni o jde srážně.

Ne každý pták je Orlem!

Čistou duši, čisté tělo - na špině je neveselo

ORELSKÝ HOLD P. MARII

Československý Orel v exilu, který bez jakékoliv odchylky od staré orelské tradice z domova " vždy jen k slunci hledí ", zapojil se do Mariánské slavnosti v Lisle u Chicaga způsobem, jenž si vyžádal opravdového a upřímného obdivu přítomných krajanských a amerických církevních představitelů a návštěvníků. - TOS

Zamračené nebe a neustálý déšť v neděli dne 22. kvěna 1955 nemohl utlumit rozechvění a radost Orlu a Orlíc, - členů Předsednictva i Jednoty Chicaga, kteří jeli ráno do svato - prokopského opatství uvítat a vzdát hold nové soše Panny Marie, určené pro Mariánský sloup v Praze. Vždyť odhalení nové sochy Panny Marie v exilu - jak ji Američané nazývají, - znamenalo pro exilní Orelstvo jen splnění jednoho dávného úkolu a jedné dávné horoucí tužby. Znovupostavení sochy pro Mariánský sloup právě v tomto exilu, právem zvětšuje rozsah i dosah slavnosti v Lisle s celou její duchovní a národní náplní.

Orlí jeli do Lisle ve svých tradičních orelských krojích, aby důstojně reprezentovali Československé Orelstvo v exilu i ve vlasti před krajanskou a americkou veřejností. Tyto krásné kroje předvedli naši bratři Američanům již dva dny před slavností, kdy se jako praporečníci zúčastnili na požádání mohutného průvodu na " Dnu ošetřovatelek " v Chicagu. Nesli americké vlajky a československý prapor, a soustředili na sebe největší zájem při - hlížečích. Jestliže tehdy budili zaslouženou pozornost jiných účastníků průvodu a diváku, tím větší obdiv a uznání dostalo se čestné orelské četě v orelských krojích v Lisle. Tisíce diváku pozdravilo tuto četou mohutným potleskem, když se v útvaru objevila před hlavní budovou opatství. V čele nesli praporečníci - dva z nich bojovali v americké armádě na Koreji - československou a americkou vlajku a prapor Svatováclavské župy. Četu vedl mladý náčelník chicagské Jednoty bratr Fedinec. Za ním šla skupina čestných hostů USA a Kanady a zástupci jinonárodních slovanských orelských a katolických organizací. Následovala skupina orelských kánat, vedená sestrou Minářkovou. Pak šla sestra v českém národním kroji, doprovázená čestnou orelskou stráží, která nesla živý oheň, věčné světlo, dopravené do Lisle až z republiky. Za ní šla vlastní orelská četa ve formaci, do které se zařadil též starosta Jednoty Chatham v Kanadě, br. Jan Komosný.

A již dochází k slavnostní přehlídce ukázněné, nadšené modré armády. Přehlídku vykonal po hlášení podaném náčelníkem Čsl. Orla v exilu br. Krpolcem, čestný člen naší organizace J. M. pan opat Ambrož L. Ondrák, OSB, doprovázen dalšími čestnými členy Čsl. Orla v exilu dp. Karlem Kolkem OSB v uniformě podplukovníka amerického námořnictva a starostou amerického Katolického Sokola br. Janem Vollerem v úboru rytíře sv. Řehoře. Těžko lze popsat malebnost obrazu přehlídky, kterou nemohl pokazit ani déšť, který se těsně před ukončením spustil. Tato přehlídka čestné orelské čety, jejíž řady tvořili převážně mladí Orlí, vedení těmi starými, zkušenými a ošoupanými, byla ukázkou připravenosti sester

REV. VÁCLAV ŽEHOŮ:

SPLNIL SE SEN MŮJSE MIKOLÁŠKA !

CHICAGO LISLE

22.V

1955

J. M. A. L. ONDŘÁK: „BUĎTE ZYTÍŽI PŘESVATÉ PRAŽSKÉ PANÍ“!

NEJKRÁSNEJŠÍ KAMENNÁ PÍSEŇ ČESKÉHO NÁRODA

Maděla Vrbinská 1918 :

Ža Rusko !

Ježlíš Kriste, rač ruce sledni
spíatě,
slyš Otče mocný, vrouci
třuk.
Ža Rusko prosí, rač květ svobody
zlatě
lepší, rač naše kápel pánědní
zvuč.

Mečúne před Tebou, sbrýlene
služeb,
rač Slovanů, rač lidstvo celé, rač
svatý Rus
čipějí, po sbratření koutci orel-
ské dlane.
Kriste smiluj se, rač krevné
bratry neopust!

1. ORLI POMÁHALI PŘI STAVBĚ POSTAMENTU SOCHY—2. PRAPOREČNÍCI BŘI JOŽKÁ A „KOREÁNCI“ FRANTA S TONDOU S VLAJKAMI: ŽUPNÍ ORELSKOU, AMERIC-KOU A ČESKOSLOVENSOU V POZORU—3. PRAPORY KU PŘEDU—„POCHODEM VCHOD“!
4. DRUHÁ TROJICE ČETY SE STAŘEŠINOU J. KOMOSNÝM Z KANADY—5. ČELO ČETY, KTERÉ VELEL BR. NPOR. R. HLADKÝ—6. CHICAGSKÝ NÁČELNÍK BR. JOŽKA FEDINEC SI NEJPYŠNĚJI VYKRAČOVAL—7. ORELSKÝ ODDIL NASTUPUJE K PŘEHLEDCE A DEFILÉ: 3 PRAPORY NAPŘED, DÁL NÁČELNÍK, SKUPINA S VĚNCEM A OREL. KANÁTY S KYTI-CEMI, SKUPINA S OHŇOVOU POCHODNÍ PRO VĚČNÉ SVĚTLO A ČETA JEDEN PLUS DVA-NÁCT—8. S. MARIE MINAŽIKOVÁ S VĚNCEM A ORLÍČATY S KYTICEMI. V POZADÍ „MANHA-SETSKÁ DVOJČATA“ PÍ L. RYBECKÁ A M. KOMARKOVÁ—9. OTEC A SYN V POSLEDNÍ CHVÍ-LI PŘILETĚLI Z NĚMECKA—10. PRAPORY PŘIPRAVENY K PŘEHLEDCE S BR. NÁČELNÍKEM V PO-ZORU—11. NDP OPAT A L. ONDŘÁK VYKONAL PŘEHLEDKU OREL. ODDILU ZA DOPROVODU STA-ROSTY KAT. JEDNOTY SOKOL BR. J. VOLLETA, PDLK. REV. L. KOLKA A NÁČELNÍKA ČSL ORLA V E.
12. SESTRA BLANKA STRÁŽÍ DAD PRO PRAŽSKOU PANÍ V EXILU—ORELSKÝ VĚNEC—13. OREL-SKÉ PRAPORY DOPROVAZÍ SKUPINU ČESTNÝCH HOSTŮ—SESTRY A BRATRY UKRAJINSKÉ A SLO-VINSKÉ Z JUGOSLAVIE V EXILU—14. SESTRA ALICE TŘÍMA ŽERDÍ POCHODNĚ S OHNĚM ROZ-ŽEHNUTÝM ZA HRANICEMI ČSR, URČENÝM PRO VĚČNÉ SVĚTLO—15. NEJVZÁCNĚJŠÍ HOST: „NAŠE STARA FARMÁŽKA FRANTIŠKA MOTYČKOVÁ Z VAN WERT OHIO—16. S. MOTYČKOVÁ DO SVEM PROCÍTĚNĚM PROJEVU VYKONÁVÁ SLAVNOSTNÍ AKT ROZŽEHNUTÍ VĚČNÉHO SVĚTLA ZA ASSISTENCE S. NÁČELNICE NOVAKOVÉ—17. PO PROJEVU JEDNATELE ČSL OR-LA BR. V. VOSTŘEZE, UJÍMÁ SE SLOVA DALŠÍ VZÁCNÝ HOST—NEÚNAVNÝ PRACOVNÍK ČNL V KANADĚ REV. JAR. POPELKA—18. NÁMĚSTEK STAROSTY ČSL ORLA V EXILU BR. PROF. J. VOJNÝ DOKONČUJE POZDRAVNÝ PROJEV ZA ORELSTVO. SESTRY MARIE MINAŽIKOVÁ A SVĚTÍNSKÁ POLOŽILY NA ÚPATÍ SOCHY PŘEKRASNÝ VĚNEC A PŘIPRAVUJÍ ORELSKOU PROBOTINU K POLOŽENÍ KYTIC ZA ČECHY, MORAVU-SLEZSKO, SLOVENSKO, PRUS A KYTICI ZA ZMUČENÉ SESTRY A BRATRY ZA ŽELEZNOU OPONOU—19. SOCHA STŘEDEM DNE: CHICAGSKÝ NÁČELNÍK BR. JOŽKA RYCHLE VYKONAL ROZKAZ A VE ZNAČNĚ VÝŠCE NA SOŠE MARIINA KRKU UVOLNIL, DEŠTĚM ZADRHNUTÝ, PROVAZ, NA NĚMŽ VISEL HEDVÁBNÝ MODROBILÝ ZA-HALOVACÍ PLAŠT. JAK SYMBOLICKÉ: LIDSKÁ RUKA TO TOTIŽ V PRAZE BYLA, JEŽ OVINULA KOLEM MARIINA KRKU PROVAZ, JIMŽ BYL MARIÁNSKÝ SLOUP ZNIČEN, ALE TAKÉ LIDSKÁ RUKA—TENTOKRÁTĚ ORELSKÁ—MUSELA PROVAZ UVOLNIT, ABY SE MATKA BOŽÍ V PLNĚ KRÁSE U-KÁZALA VĚRNÝM POUTNÍKŮM 22. KVĚTNA 1955. V PŮLKRUHU KOLEM SOCHY NA VYSOKÝCH-STOŽÁRECH TVOŘILO DEKORUM SOCHY 7 VLAJEK: PAPEŽSKÁ, SVATOPROKOTSKÁ—VOLEJNÍ, STAT-NÍ ČESKOSLOVENSÁ, AMERICKÁ, UKRAJINSKÁ, JIHOSLOVANSKÁ A MODROBILÁ—ORELSKÁ—20. PŘED ČAROKRÁSNOU KULISOU Z VYSOKÉ PŘÍRODNÍ ZELENĚ, NA PROSTORNĚ TRAVNÍKOVÉ PLOŠE, VYPÍNÁ SE DO ZNAČNĚ VÝŠE POSTAMENT S DOČASNĚ POSTAVENOU SOCHOU EXILNÍ PANÍ. BOŽÍ MEČ S PLAMENEM PŘIPOMÍNÁ ZLÉ DOBY NAŠEHO NÁRODA. JEDINÉ TOTO POSVATNÉ MÍSTO JE SYM-BOLEM NAŠEHO EXILU! MATKA SPASITELE—JEJÍŽ SOCHA STOJÍ V PŘÍČNĚ OSE VIDLICE OBOU SILNIC VEDOUCÍCH K ČESKÉMU OPATSTVÍ A KOLEJE—JÍŽ Z DALEKA VÍTÁ POUTNÍKA: OBŘACE-NÁ KU PRAZE, HLEDÍC K NEBESŮM, VYPROŠUJE VŠEM NÁRODŮM SVOBODU A NÁM ŠTASTNÝ NAVRÁT

21. JIŽ V ČASNÝCH HODINÁCH PRACOVALA ORELSKÁ KUCHYNĚ—NAPLNO DOD BÍZENÍM HOSPODÁŘK FRANTY FROŇKA A „VRCHNÍ KUCHAŘKY“ ALICE VEDRALOVÉ. I MANHASETSKÁ PÍ L. RYBECKÁ A M. KOMARKOVÁ PŘÍLOŽILY RUCE K DÍLU—22. DVA KAMARÁDI: FRANTA: „LEPŠÍ CHRSTÁK NEŽ NEPÍCT CHLEBA“! JOŽKA: „ŽERNU VAM, ŽE SME ZMOKLI, ALE Fajn TO BYLO!“ (MINAR) (DIKS)

a bratři v exilu k nástupu a zásahu všude tam, kde je toho zapotřebí.

Za chvíli po přehlídce se Orli řadili k novému nástupu, aby uvítali vzácného hosta, J. E. kardinála Tiena, arcibiskupa z Pekingu. Kardinálova účast na slavnosti znamenala symbolicky účast všech duchovních pastýřů z republiky a jiných národů za železnou oponou, neboť kardinál Tien je z exilního duchovenstva nejvyšším hodnostářem a mohl nejlépe ocenit smírnou akci znovupostavení Mariánského sloupu jako jeden z těch, kdož sami na sobě se přesvědčili o hruzách komunistického pronásledování Církve katolické.

Netrvalo dlouho, a za pěkného počasí - zatím co všude kolem lisleského opatství hustě pršelo - odebral se dlouhý průvod duchovenstva a věřících, rytířů Kolumbových a Orlu, navštěvníků a diváků k nové soše Panny Marie v exilu. Orli se postavili jako stráž kolem sochy, zahalené dosud modrobílým pláštěm. Když p. opat skončil obřady svěcení základního kamene, na němž socha stojí, přistoupili dva Orli, aby provedli akt odhalen. Vodou nasáklý provaz se však zadrhl. Náčelník chicagské Jednoty vylézá tedy po žebříku na sochu za hrobového ticha, aby provaz uvolnil. Hlavy všech byly obráceny pouze vzhůru ! Skvostný pohled na mladého, statného a klidného studenta - bratra Fedince. Ze tento okamžik mocně zapusobil na všechny přítomné, dokazují slova br. starosty Katolického Sokola, Jana Vollera, který v "Národě" napsal : " Ihned přinesen vysoký žebřík, po kterém jeden z mladých Orlu vylezl a nahore u nohou samotné sochy se vyšípal na podstavec a držel se sochy jednou rukou, druhou se snažil rozvázat uzel nad hlavou Panny Marie. Bylo to velmi nebezpečné, poněvadž všechno bylo mokré a náš statečný Orel mohl snadno spadnout. Když jsem se tak na něho v té výšce díval, maně mi napadlo, jak tenkrát 3. listopadu 1918 pražská luza s několika 'hrdinnými vůdci' také na Mariánský sloup vylezla a Panně Marii provaz kolem krku upevnila a sloup i se sochou strhla. - Symbolicky, tentokrát jí provaz sundávali. "

Jakmile spadl se sochy modrobílý záves. celé shromáždění zapělo jásavě a radostně tradiční mariánskou píseň : " Tisíckrát pozdravujeme Tebe " . Před přítomnými se rozvíjel další nádherný obraz : k soše přistupovali zástupci a delegáti jednotlivých organizací a spolku, aby se poklonili Panně Marii, pozdravili ji, složili u jejích nohou věnce a kytice a pronesli pozdravné projevy, v nichž zhodnotili nesmírný duchovní a historický význam snahy znovupostavení Mariánského sloupu.

Za Čsl. Orla v exilu položily věnec sestry Minaříková a Světinská ; pozdravný projev pronesl náměstek starosty bratr Jan Volný, který následuje :

" Československý Orel jménem trpících bratrů a sester a celého trpící národa za Železnou oponou, obrací se k naší exilové Paní, k největší Matce Toho, jenž umíraje za své mučitele se modlil a ráj kajícímu lotru sliboval, s pokornou prosbou o přímluvu, odpuštění a Boží lásku. Kéž obnova, před 37 léty v Praze strženého symbolu Naší Paní Orelské, Svatohostýnské a Svatohorské, je i symbolem brzké obnovy svobod národu za Železnou oponou a symbolem obnovy lidských srdcí v lásce a v křesťanské pravdě. "

Během tohoto pozdravného projevu položily děti kytice za Čechy, zemi Moravsko-slezskou, Slovensko a Podkarpatskou Rus, a za pronásledované sestry a bratry ve vlasti.

Za kanadské katolíky, Orelstvo a Cyrilometodějskou ligu položil kytici br. Václav Vostřez, který je členem Předsednictva Čsl. Orla v exilu. Ve svém pozdravu br. Vostřez pravil : " Nebeské Královně skládají hold Orli, Cyrilometodějská liga a krajané katolíci z Kanady. Věříme, že dnešní Mariánská slavnost a smírná akce zustane symbolem a programem krajanů v cizině a zejména československého exilu. Prosíme naši

Nebeskou Matku o pomoc a ochranu našich trpících národu v ČSR, aby tam brzy vládla svoboda a spravedlnost."

Máriánské slavnosti v Lisle se zúčastnili rovněž naši přátelé z Jihoslovanského Orla, ukrajinského Orla a Svazu Slovanského Orelstva. Z významných osobností slovinského exilového veřejného života byli přítomni: Ing. Vl. Remec st. s chotí, Dr. Michal Mejac a prof. James Grum. Za Jihoslovany položila věnec s. Mihaila Arková se s. Dolores Puheková - obě byly oblečeny v překrásných slovinských národních krojích. Zdravici pronesl br. Bore Erman: "Ta venec, ki smo ga položili ob vznožje Tvojega kipa Kraljica nebes in pomoč kristjanov, smo Ti prinesli slovenski odevleženci te slovesnosti kot zastopniki naših katoliških organizacij. Izšli smo iz organizacij Slovenskega Orla in Orlic, katerih ideologija še danes oblikuje naše življenje. Postavitev tega kipa naj Ti bo v zadoščenje za vse žalitve, ki si jih morala prestajati od leta 1918, ko so sovražne sile oskrunile Tvoj kip v Prazi, pa vse do danajšnjega dne. Sovražne sile pekla sramote Tvoje ime in ime Tvojega Sina in skušajo v vernem ljudstvu uničiti vse, kar je božjega. To se ne godi samo na Češkem, ampak po vseh doželah za železno zaveso. Tudi naš slovenski narod, ki je Tebe izvolil za svojo Kraljico, mora z žalostjo gledati, kako onečaščujejo Tvoja svetišča in vlivajo v mlada srca sovraštvo do Tebe in Tvojega Sina. Mi Slovenci Te častimo pod naslovom Marija Pomagaj. Prosimo Te, pomagaj vsem, ki jim danes grozi brezbožni komunizem. Obenem se Ti zahvaljujemo za vso pomoč, ki smo je bili deležni pod Tvojim varstvom vsa leta našega begunskega življenja. V Tvoje varstvo, Pomoč kristjanov, izročamo sebe in vse katoliške brate in sestre v zaslužjenih deželah."

Ukrajinskou vrcholnou organizaci "Obnova" a "Katolickou Akcí Ukr. Molodi'Orli" zastupovali dp. Dr. Michail Wavryk, vysokoškolačka Lidie Kulčická a Dr. Ila Vitonovicz. Dále byli přítomni prof. Natalie Balysková a Marie Melnykova. Za Svaz Slovanského Orelstva položil kytici a pronesl následující zdravici br. Ing. V. Remec ml.: "V veliko čast in veselje mi je, da Vas prisečno pozdravjam kot zastupnik Vseslovanského Orla. Zbrali smo da v skupni manifestaciji odkrijemo kip Marije, ki je prav tak, kot je bil kip Matere Božje v naši zlati Prazi, ki so ga brezbožniki porušili. Z žalostjo smo prajeli vest, da v naših domači domačih krajih preganjanje katoliške cerkve in najboljših narodnih predstavnikov ni prenehalo, in zaro se danes s toliko večjim veseljem strinjamo okoli tega novega spomenika Marije, ki nas postane sreče nas vseh. Bog Vas živi!"

Účast zástupcu jinonárodních slovanských orelských a katolických organizací v exilu byla velmi dojemná a dokumentovala jen živou víru všeho katolického exilu v pomoc Panny Marie na základě jejího Fatimského poselství. Účast těchto organizací vydala též svědectví, jak vysoce si naši slovanskí bratři vážili smutné akce Mariánského sloupu v její duchovní, národní a protikomunistické naplni. Jsme vděční bratrským slovanským národům v exilu za toto uznání.

Československý Orel v exilu, jako jeden z hlavních pořadatelů slavnosti měl za povinnost co nejvíce se přičinit o její zdar. A skutečně - Orli se významněli. Po pozdravných projevech došlo k dojmavému okamžiku - k zapálení věčného světla u sochy Panny Marie, živým ohněm, dopraveným do Lisle z Československa. Zásluhu o to mají bratři v Německu, kteří rovněž dali světlo posvětit u mariánského oltáře a ve svém průvodním dopisu píše: "Kéž bychom již brzy i my přistáli klidně pod ochranou Panny Marie na březích naší svobodné vlasti." Věčné světlo z republiky představuje naději porobeného národa v pomoc a ochranu Panny Marie a je výrazem lásky a úcty k Matce Boží od těch, jímž je surově bráněno ve svobodném projevu jejich všeho náboženského citění a přesvědčení. Živý oheň předala náčelnice Jednoty Chicago s. Blanka Nováková česné členice Čsl. Orla v exilu, s. Motýčkové, která byla pověřena funkcí zapálení věčného světla u nohou nové sochy. Sestra Nováková při

předávání pravila ; " Milá sestro ! Československé Orelstvo v exilu jednomyslně rozhodlo, že Tobě svěřím nejčestnější úkol dnešní slavnosti, abys jako čestná členka, jako velmi zasloužilá pracovnice krajanského veřejného života a jako přední charitativně sociální pracovnice československého exilu, milující neustále starou vlast, rozžehнула věčné Mariino světlo. Splň tedy přání orelského bratrstva ! "

Sestra Motyčková po zapálení věčného světla na úpatí pomníku se sochou, oslovila shromáždění : " Jedna z nejpohnutějších chvil mého života jest tento okamžik, abych rozžehnula k úctě přesvaté Panny Marie Pražské věčné světlo československého exilu, věnované Československým Orelstvem v exilu. Skláním se před statečností našeho Orelstva, neboť jemu Všemohoucí dopřál, aby bez úrazu tento oheň zapálilo na hranicích Zelezné opony, oddělující porobený svět od světa svobodného, oheň to z hranic Československé, nám přechodné republiky, jenž ještě před několika málo dny svítil na šumavských hvozdech a byl pak na toto posvátné místo bezpečně dopraven. Je to nesmírně veliký dar bratří z Německa ! Mám přenést tento oheň do lampy věčného světla, které bude jednou převezeno do osvobozené Prahy spolu se sochou Panny Marie. A že se tak stane, o tom nepochybuji ! S rozchvěním svého srdce i myslí tedy zapaluji věčné světlo československého exilu a činím tak s největší úctou a respektem. - Plaň v podnoží Matky Boží, ty ohni orelské lásky a zapal srdce všech bojovníků za svatá práva svobody našich bratří a všech národu ! - Rozsviž také oči slepým, kteří Tě, Matko našeho Spasitele, zhanobili.. ! Vám, Vaše Milosti, za vytvoření tak krásné kamenné písně našeho národa : Buh žehnej ! Zdař Buh ! "

Pročítaná, i když prostá slova s. Motyčkové, zapůsobila mocně na všechny. Bylo vidět, jak mnozí těžko skrývají své pohnutí při vzpomínkách na rodnou vlast. A oči všech, zvláště Orlu, obrací se vzhůru k sepijatým rukám Panny Marie v exilu... ! Za několik okamžiků se pak spouští prudký liják, který znemožnil další pokračování slavnosti.

Smírná akce je vykonána a nová socha Panny Marie stojí na pudě opatství česko-amerických benediktin v Lisle. Avšak tato smírná akce bude bez účinku, nepostaví-li si každý Orel a každá Orlice mariánskou sochu i ve svém srdci ! Teprve tehdy nabude Mariánská slavnost svého pravého významu a stane se jednou z největších náboženských a národních akcí českého, slovenského a podkarpátosusínského lidu. Nestačí jen prosit Pannu Marii o pomoc. Je nutno plnit též její příkazy, které nám ve své lásce k nám sdělila při zjeveních v Lurdech a ve Fatimě. Je nutno následovat Matku Boží v plné odevzdabosti a zasvěcení se Bohu, v lásce k Ježímu Synu, v Ježímu sebeobětování se pro záchranu lidských pokolení, v Ježí naději ve vířezství Kristova učení, v Ježímu dobrovolném podřízení se vůli Boží, v Ježí statečnosti a snášení utrpení. Všechny tyto Mariiny ctnosti mají nám být příkazem právě dnes a nikoliv až zítra. Dnes - v exilu ; dnes - v této vážné době, kdy si nemůžeme dovolit žádný odpočinek. Je zapotřebí vstát a jít do boje bez ohledu na příkoří, strasti a oběti.

Československé Orelstvo v exilu splnilo svůj úkol a podíl na této Mariánské slavnosti s takovým úspěchem, jaký nikdo nečekal. Jeho práce znovu dokázala, že vítězí ideje a nikoli zbraně, zabíjející fyzicky nebo duševně. Českoslovenští Orlé musili již ve vlasti zápasit o své uznání a svoji existenci ; dovedou tedy zápasit i zde v exilu. Plaň pro ně opět slova básně orelského básníka Vladimíra Hornova :

" Vám, bratři, tisknem věrnou ruku dnes,
v níž orlí praporec se hrdě vznes,
jak zářný symbol božích bojovníků.
Vám, smělé čete prvních prukopníků,
zvuč orlí hymny jásající ples !

"Buh, národ, vlast !" - v tom svatém znamení
je vítězství a z něho pramení
duch věrnosti a nepoddajné síly !
V něm oří bratrstvo spějí k svému cíli
lví odvahou a v orlím nadšení ! "

(Báseň k sletu Orelské župy Brynychovy, srpen 1931.)

Závěrem této zprávy o Mariánské slavnosti v Lisle nelze říci nic jiného, než že sobodný Orel v exilu " vzletl k úžasu nepřátel, ale k jásotu svých bratrů. "

Panno Maria v exilu - oroduj za nás !

TOS

V PRAZE PŘED 32 LÉTY - 1923.

Přeplněný prostorný sál pražské Plodinové bursy shromáždil v sobotu 11. srpna 1923 příznivce a přátele Jednoty Čsl. Orla Praha I, která přichystala v předvečer slavnosti svěcení praporu umělecký večer. Mezi přítomnými byli protektor slavnosti J. M. velmistr Vlasák, pražský arcibiskup Dr. Kordač, starosta Čsl. Orla Dr. Jan Šrámek, zástupce Ústřední rady Čsl. Orla br. Č. L. z Brna, zemský starosta br. Filip, starosta župy br. Dr. David, kmotra praporu s. Dr. Hornofová, manželka to orelského pěvce Vladimíra Hornofa a mnoho jiných. Šlo o akademii pražské " jedničky ", která Praze ukázala, že Orel v Praze je na výši. V té době druhá část členstva Jednoty pracovala na výzdobě obrazu Nanebevzetí Panny Marie na Staroměstském náměstí před Týnským chrámem, kde mimo květinové výzdoby umístila pod obrazem pochoď, která po celou noc rudým světlem ozařovala historický a malebný koutek Staroměstského náměstí. Byl také vyzdoben oltář, postavený ochotou emauzského kláštera před Týnským chrámem. O 8. hodině ráno skýtalo Anenské náměstí rušný obraz. Příůháží pražské Jednoty se svými hudbami, přichází i ostatní pražské katolické organizace, takže Anenské náměstí je do posledního místečka zaplněno.

O 9. hod. v neděli 12. srpna předal ve spolkovém sále předseda praporového komitétu br. Nosek, prapor matce praporu s. posl. Rozsypalové. Po té zahrány národní hymny a prapor byl zařazen do orelského průvodu. Při mši svaté, kterou celebroidal na Staroměstském náměstí velmistr Vlasák, byl prapor posvěcen. Po zatlučení pamětních hřebu do žerdí, připsala matka praporu na žerdí stuhu a předala jej starostovi Jednoty br. Sobiškov. Starosta prapor přijímá, líbá jej a předává jej praporečníku br. H. Prapor rozvinut a ztyčen za zvuku orelské hymny. Na tribunu vystupuje župní starosta br. David a promluvil o slibu a přísaze, kterou přítomné Orelstvo vykonalo.

Nejdojemnější okamžik následoval, když prapor byl zanesen na místo, kde stával Mariánský sloup. Tam se také odebrala Jednota Praha I. Na náčelníkův povel, všichni přítomní upřeli zrak na místo, kde stával sloup, kde však byl vztyčen orelský prapor. Hudba hraje papežskou hymnu, oči přítomných se zarusují. Heslo po obrazem Neposkvrněné Matky na praporu hlásá: " Pohanu Tvou my odčinit chceme ! " Na místě zbořeného sloupu vztyčen toho dne před 32 lety orelský prapor, v jehož žerdí zasažen byl úlomek z bývalého Mariánského sloupu. Na střeše pak zářila další převzácná památka, darovaná kmotrou praporu, hvězda z glorioly, k níž statisíce Pražanu po více než dvěstěpadesát let zvedalo s důvěrou své zraky.

Před tváří Matky Boží prapor posvěcen a složen orelský slib pod malebnými štůty starobylého Týna, v bezprostřední blízkosti místa, na němž stával památný sloup Naší Paní Pražské.

Vždy, kdy jsem se po Staroměstském náměstí rozhlížel, zdálo se mi, jakoby výkřičník kulturní hanby napříč přes náměstí varoval před dalšími zločiny. Je to stezník ze tří řad kamenu, jež označovaly místo, kam padal stín sloupu v poledne. Když Orelstvo, vzdávajíc čest onomu místu obcházel, jakoby duha míru vznášela se nad místem zneuctění, jež provedli 3. listopadu 1918 svedení bratři našeho národa.

PRAŽSKÉ ORELSTVO NA STAROMĚSTSKÉM
NÁMĚSTÍ 12. SRPNA 1923

Orelstvo v Praze 1923 ! Exilní Orelstvo v Lile 1955 !

Až novou sochu, my exilní Orli, přivezeme do Prahy, tam ná nebudou očekávat jen pražští, ale tam vzdá hold Matce našeho Spasitele všechno Československé Orelstvo, tam bude mohutný Orelský slet !

Čs.

ORELSKÉ ZPRAVODAJSTVÍ .

NOVÝ ZÉLAND. - Osud zavál československé uprchlíky do všech končin světa. A skoro ve všech částech světa najdete Členy exilního Orelstva, kteří žijí zcela osaměle. Jedním z nich je br. Bohumír. Žije zcela odloučeně na Novém Zélandě. Přesto, že je vázán existenčními starostmi, nezapomíná na zodpovědnost, která padá na každého exulanta hned po překročení hranic : bojovat proti komunismu. Sleduje novozélandský tisk i rozhlasové vysílání a okamžitě reaguje na zkreslené a mnohdy tendenčně psané zpravodajství o Československu či o jiných zemích za železnou oponou. Jeho dopisy psané redakci novin "The Dominion" nebo redaktorovi rozhlasového programu "New Zealands Listeners" jsou ostře zahroceny proti obsahu některých článků a rozhlasových projevů o Sovětském Svazu nebo o Československu. Br. Bohumír upozorňuje zodpovědné redaktory na nesmyslnost jejich článků a projevů, které se opírají z valné části o zprávy komunistické propagandy. Opravuje nedostatky jejich informací a důsledně osvětluje pravou tvář komunismu na četných příkladech. Velice zajímavý je dopis adresovaný novozélandskému ministerskému předsedovi. Opíraje se o jeden z jeho projevů, ve kterém ministerský předseda dotkl se akutní hrozby komunismu v pacifické oblasti, podává mu bratr Bohumír obraz novozélandského tisku a jeho apatický postoj v boji proti komunismu podáváním zkreslených zpráv. Upozorňuje ho rovněž na některé rozhlasové přednášky, v nichž bylo na př. hovořeno o svobodných dělnických odborech v SSSR a v ČSR. Souhrnně pak uvádí tvrdou skutečnost hrozného života pod komunistickým terorem a nabízí se ke spolupráci burcovat nezajem Novozélandčanů a jejich nevšimavý postoj ke komunismu

a dnešním světovým problémem zvláště v porobených zemích. Br. Bohumír je jedním z těch Orlů, kteří opravdově zápasí o naši svobodu.

AUSTRALIE. - V předvečer 6tého výročí obnovy činnosti Čsl. Orlu v exilu světila australská Jednota v Adelaide svůj prapor. Bratři z Adelaidy nám o tomto úspěšném a krásném podniku píší toto: "Sešli jsme se skutečně všichni v neděli 20. března před katedrálou sv. Patrika. Měli jsme opravdový zájem, aby naše slavnost svěcení praporu naší Jednoty vyzněla co nejpěkněji. Společně jsme přistoupili ke svatému přijímání při slavné mši sv., které předsedal sám pan arcibiskup Dr. Matthew Beovich. Po mši sv. pan arcibiskup náš prapor posvětil a pronesl stručný, ale vřelý proslov ke všem shromážděným. Ocenil naši orelskou práci a naše snahy a vybídl nás, abychom zustali věrni našemu poslání a nadále pracovali pro rozšíření království Božího na zemi, a abychom zustali věrni jak té vlasti, ze které jsme přišli, tak také té zemi, která nás přijala. Po aktu posvěcení praporu jsme zase společně odejeli do dominikánského kláštera v Mt. Lofry, kde jsme měli slavnostní oběd a po něm slavnostní schůzi. Br. starosta Eliáš po uvítání přítomných podal v anglickém projevu stručný nárys orelské historie a hovořil o poslání Orelstva v republice i v exilu především k milým australským hostům, kteří se slavnostní schůze zúčastnili. V další části byly přečteny zdravice, které u příležitosti svěcení praporu Jednoty v Adelaide došly ze Sydney a ze Spojených Států od Svazu Slovanského Orelstva, předsednictva, Ústřední rady a od australské Oblasti Československého Orlu v exilu. Po přehrání Smetanovy "Vltavy" z cyklu "Má vlast", přednesli další bratři několik básní bratra Dostála-Lutinova.

Poté na výzvu bratra starosty Eliáše bratři a sestry povstali, aby obnovili křestní a orelský slib. Byl to skutečně dojemný okamžik, který ocenil ve své řeči zástupce nemocného vzdělavatele naší Jednoty bratr dp. Maňák, místní pan farář - Irčan. I tento se velmi kladně a uznale vyslovil o orelské práci a obětavosti adelaidských bratří. Po tomto projevu předal bratr starosta posvěcený prapor bratru praporečnickovi, který slíbil, že bude za všech okolností jeho věrným strážcem. Slavnostní schůze byla zakončena požehnáním, které celebroid br. P. Maňák za asistence dvou Orlů v krojích jako ministrantu. Po zazpívání svatováclavského chorálu, státní hymny a orelské písně "Vzhuru Orle Slovanský", jsme se odebrali ke společné večeři a k přátelskému rozhovoru. "

Jak je vidět ze zprávy, kterou nám podal bratr jednatel Jednoty v Adelaide, jejich slavnostní svěcení praporu Jednoty mělo víceméně též mezinárodní ráz. Australští exilní Orlé předstoupili opět před australskou veřejnost, která se na jejich práci a snažení dívá s porozuměním a uznáním. Zároveň tím bratři v Australii konají velmi mnoho dobrého v úsilí o osvobození naší vlasti. Tuto skutečnost také neustále připomínají rodilým Australanům. Fotografie z této slavnosti, na níž je zachycen rovněž světitel praporu pan arcibiskup Matthew Beovich, zstanou pak navždy dokladem cítěvědomé a úsilovné aktivní práce a boje Orlů v exilu proti komunismu a za osvobození republiky a s ní i těch statečných Orlů a Orlů, kteří na sobě zakoušejí teroristické metody pražských rudých vládců.

TOS

REDAKČNÍ SDELENÍ.

Ústřední věstník Čsl. Orlu v exilu "OREL", vychází pravidelně měsíčně. Adresa redakce: OREL c/o Rev. Jan Smutný, P. O. Box 151, CURTIS, Nebraska, USA.

Předplatné pro rok 1955 činí 4 americké dolary. Uzávěrka pro srpnové číslo 10. července a pro zářijové číslo 10. srpna.